

La culpa

written by Víctor de la Torre | 14 de desembre de 2019

Des del 21 de desembre de ja fa uns anys que es pot trobar, al seu compte de Twitter, un text escrit per un diputat d'ERC que diu «Si te engañan una vez la culpa es del otro, si te engañan dos la culpa es tuya, si te engañan tres probablemente vayas a votar a PODEMOS».

Sens dubte, qui va escriure aquesta piulada va inspirar-se en la cèlebre frase del filòsof grec Anaxàgores, segons la qual, «Si m'enganyes una vegada, teva és la culpa; si m'enganyes dues, és meva».

Sabent que la política s'ha situat darrerament dins el rànkung de les principals preocupacions que tenim, segons el baròmetre del CIS (Centre d'investigacions Sociològiques), fóra bo preguntar-nos si s'està començant a reaccionar envers els polítics com des de sempre s'ha considerat conseqüent respondre, oposar-s'hi i fins i tot desconfiar-ne, tractant-se de relacions més properes.

Al seu llibre *Les quatre sendes del xaman*, Àngels Arrien va escriure que:

«Existeixen dues causes que generen totes les confusions:

No dir el que pensem i no fer el que diem.

Quan diem el que pensem i fem el que diem, ens tornem dignes de confiança.»

Aquesta, la confiança, està present en els processos de presa de decisions i subjau com un dels elements més importants a l'hora de prendre-les. Així doncs, de la mateixa manera que pot acabar malmesa en l'àmbit personal per raó de dir el contrari del que es fa o per fer el contrari del que es diu, també queda castigada en adonar-nos del que fan els polítics amb la nostra voluntat, expressada a les urnes, un cop han estat escollits. Tenim exemples a dojo i les hemeroteques van

plenes de com arriben a oblidar, poc després dels comicis, el gruix dels seus missatges i de les seves promeses. Es desdiuen sovint de part dels programes electorals i mouen, segons els convé, les venudes com a infranquejables línies vermelles, per tal d'arribar a pactes que els afavoreixin com a partits, desprenent-se com si res del compromís assolit amb qui els van votar.

No cal fer un gran exercici de memòria per tenir present l'«apoyaré» d'en Zapatero en relació amb l'Estatut, però un cop fet aquest exercici, de retruc ens ve, també al cap, el ribot que en Guerra es va vantar d'haver-li passat.

Dies enrere a Unidas Podemos van posar el crit al cel de resultes del conegut '155 digital', però en la votació per tirar endavant aquesta iniciativa engegada contra les llibertats, ves per on, s'han abstingut. Entremig, una munió de propostes marginades al fons dels diferents calaixos de les diferents taules negociadores i dels despatxos ministerials. Pressupostos aprovats però no executats o executats només en part i uns terminis inacabables d'inversió, que ens resten possibilitats reals de mantenir-nos competitius com a país.

Fa temps que hi ha converses bilaterals entre ERC i els representants del *gobierno* en funcions de l'Estat. Però cap ni una entre el seu líder i el nostre president. Com és això? **Què hem d'esperar d'uns acords fets entre partits i no pas entre governs?**

Esquerra Republicana va consultar a les bases sense donar cap opció al *No taxatiu*, al "No vull cap entesa mentre hi hagi presos polítics i exiliats, condemnats els primers per un delicte que no contempen en el seu ordenament jurídic les democràcies més avançades, perquè és arbitrari i perquè respon a la concepció d'ordre públic que tenen els règims antidemocràtics". Per acabar-ho d'adobar, aquesta consulta no fou vinculant tampoc.

Dins dels marges de la Constitució i la legalitat vigent, s'afanyen a dir davant dels micròfons els qui ara tenen la necessitat de comptar amb el vistiplau d'una part dels independentistes...

Han promès treure l'anacrònic delictes de sedició del codi penal? Han promès terminis per a celebrar un referèndum d'autodeterminació acordat, tal com demana el 80% dels catalans? No! Si més no fins ara. Potser caldria recordar, també, aquella confessió d'Aznar segons la qual parlava català en la intimitat i contraposar-ho amb el previ càntic de «Pujol enano habla castellano», de quan no els hi feien falta els vots dels partits catalans.

Ja ens han enganyat prou vegades per a tenir clar, del tot clar, que aquest cop la culpa serà nostra.